

kommissionen til at vælge imellem Indfaldens Forkyndelse ved Stævningmændene og dens Indrykkelse i Aviserne, skal bortfalde, saaledes at der kun bliver staaende tilbage som eneste Regel, at Forkyndelsen skal ske ved Stævningmænd. Vi have troet, at Bekjendtgjørelse ved Kirkestævne og i Aviserne, er en Forkyndelsesmaade, der i høi Grad vil medføre Usikkerhed for, at de Paagjældende virkelig komme til behørig Kundskab om den Sag, hvori de indfalder, og vi mene, at det, da Følgerne af Udeblivelse kunne være høist indgribende for de Vedkommende, er nødvendigt at holde sig til en Bekjendtgjørelsesmaade, der afgiver den størst mulige Sikkerhed i saa Henseende og i alt Fald kun afviger deraf i de Tilfælde, hvor Forkyndelsen ved Stævningmændene er umulig, s. Ex. naar Vedkommendes Navne og Bopæle ikke vides. Men Lovforslaget forudsætter jo ligesom som givet, at de Paagjældendes Navne og Opholdssteder ere bekjendte, og det skjønnes derfor ikke, at der i nærværende Tilfælde er Grund til at indføre en Bekjendtgjørelsesmaade, som er saa utilstrækkelig, og hvis Valg ovenikøbet er overladt til Kommissionens vilkaarlige Forgodtbefindende, idet vi derhos finde saameget mindre Betænkelse ved at opgive denne Maade, som den værste Folge af, at man udelukkende skal holde sig til Stævningmændene, ialtsald kun vil være den, at der muligens kan påføres Requirenten en noget større Pengebetaling for Bekjendtgjørelsen, skjøndt dette Sidste ikke engang er vist, da det nok ofte vil blive Tilfældet, at Bekjendtgjørelsen ved Kirkestævne og gennem Aviserne vil koste ligesaameget og maaskee mere end Bekjendtgjørelse ved Stævningmænd. Vi have altsaa, som sagt, troet, at det er rettest at udelade den i Minoritetsindstillingen nævnte Deel af § 5, og jeg kan ikke Andet end paa egne og Medforslagsstillers Vegne anbefale Minoritetens Forslag. At vi imidlertid, selv om vort Forslag ikke skulde blive taget til Folge, dog ikke antage dertil at have tilstrækkelig Grund til at være imod Loven, fremgaaer allerede deraf, at vi subsidiært tiltræde den af Majoriteten iøvrigt til § 5 foreslaaede Ændring, hvilken, saaledes som allerede af den ærede Ordfører udtalt, maa ansees som aldeles nød-

vendig for at kunne overlade Kommissionen det omhandlede Valg. Jeg skal endnu kun tilføje nogle ganske korte Bemærkninger, og saaledes med Hensyn til det Forslag, Udvalget har sikket om, at det sidste Stykke af § 1 udgaaer, anføre, at jeg for mit personlige Vedkommende oprindelig, saaledes som jeg allerede udtalte ved Sagens første Behandling, har været meest tilbøielig til at ønske, at dette Stykke maatte blive staaende, men jeg har etheller haft stor Vanskelighed ved at slutte mig til det øvrige Udvalg i saa Henseende, da jeg i Virkeligheden lægger megen liden Vægt paa, om Bestemmelsen staaer der eller ikke, ja, saa liden Vægt, at jeg ikke ret har kunnet indsee, hvorfor den høitærede Indenrigsminister endog har gjort dette Punkt til en *conditio sine qua non* for Lovens Antagelse. Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er sikket af den ærede 4de Landsktingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun), har jeg, ligesom den øvrige Deel af Udvalget, anseet det for aldeles utilraadeligt at gaae ind paa enten denne eller nogen lignende Forandring i Lovforslaget, og jeg troer, at der saameget mindre er Grund til nu at forlade Forslaget, som der ikke ved Siden af den foreslaaede Ændring er paavist nogen bedre Uvei, idet man tverimod efter Ændringsforslaget beholder den hidtil bestaaende Tilstand, i hvis Folge Landvæsenkommisfairs Ud nævnelse i det Væsentlige maa komme til at beroe saa at sige paa Amtmandens Indstilling alene, en Ud nævnelsesmaade, som de fleste vistnok ville være enige i ialtsald er en langt uheldigere end den, Lovforslaget indeholder.

Hørgaard: Jeg vil kun i Anledning af Ministerens Øttringer ganske kortelig tillade mig at udtale, at det er jo temmelig naturligt, at naar der foreligger til Behandling et Punkt af den Bestaaenhed, at man nødig vil gaae ind derpaa, kan man gjerne komme til at udtale sig stærkere, end man ellers vilde, og jeg hører nu, at den høitærede Indenrigsminister har opfattet min Udtalelse paa den Maade, som om dette Punkt, der skulde udgaae, var det Allerbedste af hele Loven, og at jeg vilde stemme imod hele Loven, naar dette Punkt ikke bibeholdtes. Nei paa ingen Maade!